

**8. מהות כנסת-ישראל ותכונת חייה – אורות קלח**

א. כנסת-ישראל היא תמצית התורה בלה, ובעולם-הנה נשפע תמצית זו באמה הישראלית ממש, בתמרייתה ורוחניותה, בתולדתה ואמונתה. וההיסטוריה הישראלית היא תמצית האינדואלי של ההיסטוריה הכללית, ואין לה תנועה בעולם בכל העמים בלא שלא תמצא דגמתה בישראל...

ג. אין להגדיר את מהותה של כנסת-ישראל בגבולים מיוחדים ובתארים מוגבלים. כוללת היא את הכל, והכל מיסוד על פלות נפשה לאל'הים, על הרגשותה את המסך ואת הנעם העליון בכל עמק נשמתה, בכל יפעת תענוגיו. והמשוקה להאל'הות בהתלקבות נפש אמתית, מתגלה היא בכל פנותיה, מתגלה בתורה ומצוות, מתגלה במוסר ומדות, מתגלה בהתעלות נפשית, בשירה פנימית, בקדשות החיים, בצמאון אין חקר, "כלתה נפשי – לאל חיי".

**9. שלשה כוחות אורות ע**

של'שה כוחות מתאבקים בעת במתנו. המלחמה ביניהם נכרת היא ביותר בארץ-ישראל, אבל פעלתם היא פעלה במשכת מחיי האמה בכלל, ושרשיהם קבועים הם בתוך ההפכה החודרת במרחבי רוח האדם. אמללים נהיה אם את של'שת הכחות הללו, – שהם מרחיים להאחד אצלנו, לסייע כל אחד את חברו ולשקללו, שייבצר כל אחד מהם את הקיצוניות שחברו יוכל להביא בצורה מקלקלת, כשלא יסיג דרכו, – בניח בפוזרם, במרידתם זה על זה, ובהחלקם כל אחד למחנה מיוחד, העומדת בצר למחנה השניה. הקדש, האמה, האנושיות, – אלה הם של'שת התביעות העקריות, שהחיים בלם, שקנו נשל כל אדם, באיזו צורה שהיא, מרפבים מהם. אין שהו מניויתיה של התרפבה הזאת, אם חלק אחד מאלה תופס מקום פחות או יותר עקרי, אצל איזה יחיד או אצל איזה צבור, אבל ל'א נמצא ול'א נוכל למצא שום צורה קבועה של חיים אנושיים, שלא תהיה מרפבת משלשם.

ההתמזגות הדרושה של של'שת התביעות הגדולות הללו מרפחת היא לבוא בכל קבוצה, שיש לה תקנה של חיים עתידיים, וכשאנו סוקרים בחיינו ורואים אנו, שהכחות הללו, למרות תעודת התמזגותם, הולכים הם ונפרדים, הנוו נקראים לבוא להעלה.

יסודתו של הפרוד היא בצדדים השליליים שכל פח רואה בחברו, ונצדדים השליליים מצד עצמם באמת אינם ראויים לשמם זה, פי בכל פח בודד, ביחוד נפשי, מרחיים להיות צדדים שליליים, בפרט בהתפשטותו היתרה על חשבונם של פחות אחרים. בזה אין להפליא בין הקדש ובין הח'ל: הכל נכנס תחת קו המדה והפל צריך משקל, "אפלו רוח הקדש ששורה על הנביאים אינה שורה אלא במשקל" ... (האמת בעזרת)

של'שת הסייעות היותר רשמיות בחיי האמה אצלנו: האחת האורתודוקסית, כמו שרגילים לקראתה, הנושאת את דגל הקדש, טוענת באמץ, בקנאה ובמרירות, בעד התורה והמצוה, האמונה וכל קדש בישראל; השנייה היא הלאומית החדשה, הלוטמת בעד כל דבר שהנטייה הלאומית שואפת אליו, שכוללת בקרבה הרבה מהשבועיות השורכה של נטיית אמה, החפצה לחדש את חיייה הלאומיים, אחרי שקייו זמן רב עלומים בקרבה מתגרת ידה של הגלות המרה, והרבה ממה שהיא חפצה להפיר לטובה

את אשר קלטה מרשם רוחם של עמים אחרים, באותה המדה שהיא מפרת שהיא טובה ונאותה גם לה; השלישית היא הליברלית, שהיתה נושאת את דגל ההשקלה בעבר ל'א רחוק ונצדיו ידה תקיפה בחיגים רחבים, היא אינה מתכנסת בחטיבה הלאומית, נדורשת את התכו האנושי הכללי של ההשקלה, התרבות והמוסר נעוד. הדבר מוכן, שבמצב בריא יש צורך בשל'שת הכחות האלה גם יחד, ותמיד צריכים אנו לשאף לבוא לידי המצב הבריא הזה, אשר שלשת הכחות הללו יחד יהיו שולטים בנו בכל מלואם וטובם, במצב הרמוני מתקן שאין בו ל'א חסר ול'א יתר, פי הקדש, האמה והאדם, יתדבקו יחד באהבה אצילית ומעשית, ויחד יתועדו היחידים וגם הסייעות, שכל אחד מהם מוצא את פשרונותיו יותר מסגלים לחלק אחד משל'שת החלקים הללו, בידידות הראויה, להפיר בעינו יפה כל אחד את התפקיד החיובי של חברו. אז תהיה ההפכה הזאת הולכת ומשתלמת....

**10. במדבר פרק יז**

וינדבר יק' וק' אל מ'שה לאמר: דבר אל בני ישראל וקח מאתם משה משה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אב'תם שנים עשר מטות איש את שמו תכתב על משהו: ואת שם אהר'ן תכתב על משה לוי פי משה אחד לר'אש בית אבותם: והנחתם בא'הל מועד לפני העדות אשר אנעוד לכם שמה: ונהיה האיש אשר אבחר בו משהו יפרת... ויהי ממסרת ויב'א מ'שה אל א'הל העדות והנה פרח משה אהר'ן לבית לוי וי'צא פרח ונציץ ציץ ויגמ'ל שקדים:

**11. רש"י במדבר פרק יז פסוק כג**

ויגמל שקדים - ... ולמה שקדים, הוא הפרי הממהר להפריח מכל הפירות, אף המעורר על הכהונה פורענותו ממהרת לבא